A MAN-EATING JEOPARD

A Buckner J. Grimes Story

Robert E. Howard

RGA/PGL Edition

ROBERT E. HOWARD

COLECŢIA – COWBOY STORIES

Risipitorul de pe Râul Cuţitul

Knife-River Prodigal

Volumul 1

V.1.0

IUNIE 1936

Tradusă şi Revizuită – Peter Potnicghe

Decembrie - 2017

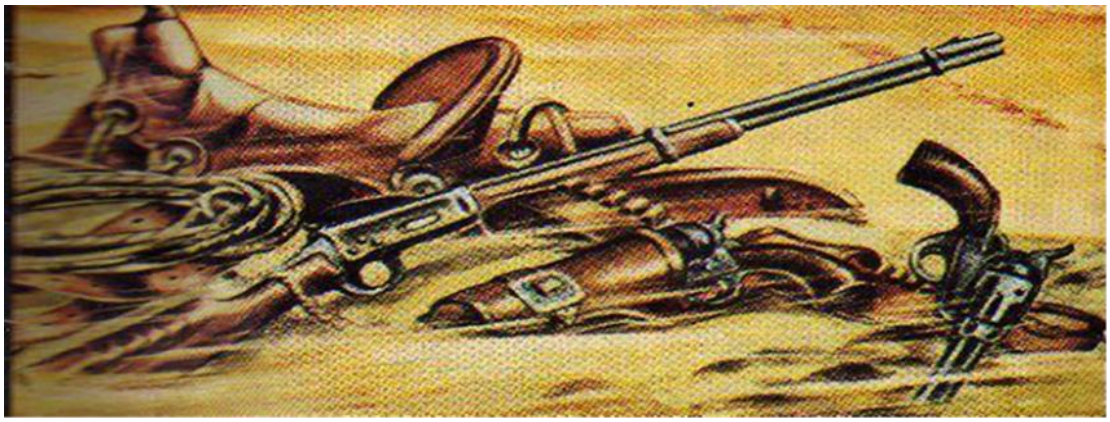

Tocmai mă aşezasem pe pat, și mă pregăteam să-mi scot cizmele când tatăl meu ieși din camera din spate, și se apropie de lumânarea care clipea pusă într-un suport pe masă.

— Ei bine, Buckner, sunt ceva noutăţi la Knife River?

— Nu este nimic nou, zisei eu, căscând. Sunt nou șef de sală la Royal Grand Restaurant, angajat de Bill Hopkins, şi să împușc pe oricine îi distruge afacerea. Au şi joc de poker în spatele Steagului de Aur și Tunk a câștigat șaptezeci de dolari, dar a fost atacat la ieşire, banii furaţi, iar el înjunghiat cu un cuţit bowie.

— Nebunii obișnuiţi, a murmurat Papa, întorcându-se, şi plecând spre camera sa. Când şi eu am fost un tânăr ca tine, au fost şi atunci astfel de oameni în oraş. Oh, da, îmi amintesc că mi sa întâmplat să împuşc un astfel de nebun, în Salonul de la Diamond Palace.

Se întoarse și își pieptănă barba cu degetele, murmurând:

— Cel puţin nu ştii cine este, nu-i așa, Buckner spuse el, oprindu-se şi întorcându-se spre mine. A fost identificat?

— Nu a fost prins viu, dar sa tras după el, spusei eu. A fost împușcat destul de bine, în umăr, în braț și într-un picior. Era străin în aceste părți și nu-l cunoştea nimeni.

— Asta nu e bine, zise Papa. Care a fost argumentul?

— Nu-mi amintesc, răspunsei eu. Cred că ceva despre politică.

— Ce știi tu despre politică? scuipă Papa.

— Nimic, spun eu. Şi nu mă interesează, deci nici argumentele.

— Ai grijă, Buckner, spuse Papa, trebuie să fii puțin mai atent, să nu te apuci să tragi, ca prostul prin saloane. Aici, această țară este civilizată, iar cu armele acum trebuie să fii atent, să nu intri în complicaţii mai mari. Acum ai târât din nou familia în necaz. O să ai pe rangerul ăla, Kirby, pe capul tău. Nu știi că se află în această țară o

lege și o ordine, şi că nu poate oricine dintre cetățenii de la Knife River County să tragă când are chef? Dacă nu oricine o poate face, el poate, pentru că este cel mai rapid pistolar între Guadalupe și Rio Grande. Mai mult, nu este numai asta. Are toată forța rangerilor în spatele lui. Familia Grimes doar trăiesc pe feudele lor private ca oricine din statul Texas. Dar noi nu-i împușcăm pe rangers. Și ce facem acum, dacă Kirby vine la noi?

— Nu cred că-l vei vedea în curând, Papa, îi spun eu.

— Când eu îmi dau o părere, ştii că am dreptate! Aşa că mai bine, taci! De ce nu crezi că va veni?

— Pentru că Kirby a fost cel care a tras asupra tipului, îi explic eu.

Papa a rămas tăcut şi nemişcat, o vreme, privindu-mă, cu o expresie foarte curioasă, apoi a pus mâna pe gulerul meu, m-a ridicat de pe marginea patului, și a început să mă ducă spre ușă.

— A sosit timpul, Buckner, spune el, pentru ca tu să mergi, și să lupți ca toată lumea în trecut. Ai crescut în înălțime, dar la minte și în mentalitate oricum, nu, așa cum am remarcat în ultimul timp, aşa că bunăstarea majorității trebuie luată în considerare. Familia Grimes este remarcată pentru capacitatea sa de a rezolva pericolul, dar este o limită pentru tot. Când îmi aduc aminte de ferma familiei, de luptele cu arme și de războaie, trebuie să te gândeşti şi tu ca să renunţi la incapacitatea mentală și lipsa de implicare, acum că eşti suficient de mare, trebuie să puni mâna pe o armă, şi să fii tu primul care te implici în rezolvarea pericolului. Nu, Buckner cred că mai bine l-ai fi împuşcat tu pe acel străin.

— Unde vrei să merg, Papa? întrebai eu.

— În California, răspunse el, deschizând uşa.

— De ce California? l-am întrebat.

— Pentru că este cel mai îndepărtat loc la care mă pot gândi acum, spuse el, scoţându-mă afară pe uşă. Du-te cu binecuvântarea mea!

— Cât timp să rămân?

— Nu prea mult, spune Papa. Iartă-i pe tatăl tău bătrân, și pe alte rude care te-au supărat. Întoarce-te când ai în jur de patruzeci sau cincizeci de ani.

— Unde este aurul din California? îl întrebai eu.

— Dacă mergi direct spre vest destul de mult, trebuie să ajungi acolo în cele din urmă.

* * * * *

Am ieșit, m-am îndreptat spre corral, am pus şeaua pe calul fratelui meu Bill, pentru că era mai bun decât al meu, am urcat pe el zâmbind amuzant, pentru că eu nu m-am dus niciodată departe de casă, nu mai departe de orașul Knife River. Nu m-am îndreptat în direcția Vest din cauza că traseul m-ar fi dus spre ranch-ul „bătrânului" Gordon, care mi-a transmis că mă împușcă când mă vede, pentru că i-am bătut pe cei trei băieți ai lui, la dans, cu câteva luni înainte.

Așa că m-am îndreptat spre sud, până am ajuns cât mai aproape de ferma lui Donnel, dar m-am ferit să nu fiu văzut de Joe Donnel, care încă mă căuta să-mi mulţumească de când, l-am rezolvat să umble în cârjă, rezultat al unei altercaţii pe care am avut-o la Knife River. Așa că am întors din nou spre vest, și am ajuns direct la ferma lui Broken Rope. Nici unul dintre cei nouă sau zece cetățeni cu care m-am bătut, sau mai clar, i-am bătut, nu erau treji, așa că am călătorit mai departe pașnic și liniştit îndreptându-mă către o țară necunoscută, exact așa cum răsare soarele.

Ei bine, de mult timp nu am călătorit printr-o țară care era locuită foarte rar. După ce am părăsit așezările de pe râul Knife, a existat o lungă întindere în care singurele persoane pe care le-am văzut erau meșteșugari mexicani pe care mi-era rușine să-i întreb unde sunt, de teamă că ar crede că eram un ignorant. Apoi am întâlnit chiar și păstorii de oi, am traversat un deșert iar eu și calul fratelui Bill eram înfometaţi, dar știam că, dacă mă îndreptam spre vest, aşi ajunge în cele din urmă la California.

Așa că am călătorit zile și nopţi și, în cele din urmă, am intrat din nou într-o țară mai bună, și m-am hotărât că trebuie să rămân acolo, pentru că nu am văzut să fie nimic altceva din ceea ce venisem să găsesc. Eu eram om de casă, și mi-aș fi vândut speranțele de viitor pentru zece cenți.

În sfârșit, într-o zi, de-a lungul dimineții, m-am trezit într-o țară frumoasă cu verdeaţă, deluroasă, cam așa ca în jurul lui Knife River, numai cu dealurile mai mari și stânci mai înalte. Așa că m-am gândit, să mă opresc aici și poate găsesc niște aur. Am auzit spunând că au găsit aur în roci. Așa că am legat calul fratelui Bill de un copac, și m-am așezat lângă o rocă mare, cam la fel de mare ca un hambar, și am început să sparg bucăţi, cu o bucată de piatră.

Am făcut atât de mult zgomot, încât nu am auzit când s-au apropiat nişte cai, iar primul lucru care mă luă pe nepregătite, fu că mă trezii că nu eram singur.

Cineva mă întrebă:

— Ce faci aici?

M-am întors surprins, și văzui că era o bandă de cinci bărbați pe cai, niște bărbaţi solizi, mai în vârstă, iar unul mai mare era negricios ca un indian dar mai mușchiulos. El se opri mai aproape de mine, și mă întrebă:

— Nu m-ai auzit? De ce scoți bucăți din acea piatră?

— Sunt prospector de aur, spun eu.

El se transformă la faţă în spre violet, ochii i aruncau parcă flăcări, şi zise din nou:

— Nu încerca să-l iei de prost, pe William Hyrkimer Hawkins! Preria fără margini, este plină cu oasele celor care au dat astfel de răspunsuri greșite. Asta e o întrebare serioasă…

— Ți-am spus, îi repetai eu. Caut niște aur. Am auzit spunând că se găseşte în pietre.

Părea atât de uimit, dar mă întrebă din nou:

— Cine ești tu, de unde și unde te duci?

— Sunt Buckner Jeopardy Grimes, spusei eu. Sunt din Knife River County, Texas și mă îndrept spre câmpurile de aur ale Californiei.

— Ei bine, zise el, încă mai ai mult de parcurs.

— Nu este aici California? întreb eu.

— Nu, aici este New Mexico. Haide. Ne îndreptăm spre Smokeville. Urcă-te pe cal și vină cu noi.

— Ce vreți să faceţi cu acesta? întrebă unul dintre ei.

— E bun pentru a ne face să râdem, spuse Hawkins.

— Poate îți place să amesteci umorul cu fumul de arme, zise un bătrân cu chelie care părea un lup pesimist. Am văzut o mulțime de hombre pe traseul Texas, unii au fost deștepți și unii au fost proşti, dar toți se semănau într-o singură privință: erau toți pistolari.

Hawkins, se întoarse, eu m-am îndreptat spre calul fratelui meu Bill și am pornit împreună cu ei spre Smokeville, oriunde ar fi fost. Erau patru bărbați şi Hawkins și se numeau „Squint”, „Red”, „Curly” și „Arizona”, și pe lângă unii dintre rudele mele din Knife River, erau cea mai dură bandă de bătăuși din viaţa mea.

* * * * *

Apoi, după un timp, am ajuns în fața lui Smokeville. Nu era la fel de mare ca Knife River, dar avea mai multe saloane. Am intrat în oraș într-o fugă, strigând și trăgând cu pistoalele. Am călărit cu ei pentru că am vrut să fiu politicos, dar eu nu am tras că nu sărbătoream pe nimeni, obosit după o călătorie lungă de acasă, și dezamăgit în speranţele mele.

Toți sau îndreptat spre capătul oraşului, când deodată Hawkins sa urcat cu calul pe veranda unui salon. Pe perete era lipită o bucată de hârtie.

Oamenii lui l-au întrebat:

— Ce zice, Bill? Citeşte-o şi nouă!

A scuipat tutunul pe care-l mestecase, pe verandă și citi:

Cetățenii noştri din Smokeville au votat legea prin care se interzice trasul cu pistolul pe străzi şi în saloane, intrarea cu caii în saloane, trasul în barman şi pianist. În cazul nerespectării vor fi amendaţi iar în cazul refuzului respectării vor fi arestaţi şi întemniţaţi.

Semnat: Noi, cetățenii din Smokeville și Joe Clanton, Şerif.

Hawkins urlă ca un taur uitându-se la cele scrise.

— Ne îngrădesc libertatea? Este un fel de aer guvernamental pe care îl trăim? Nu mai este nici o libertate personală?

— Nu știu, am spus. Niciodată nu m-am gândit la asemenea legi în Texas.

— Eu vă avertizez, zise el rupând hârtia de pe perete. Înainte, băieți. O să le arătăm că nu pot să ia drepturile bărbaților albi liberi!

Așa că au intrat în salon pe caii lor, iar barmanul sa ascuns în spatele pultului:

— Fugiţi, toată lumea! Hawkins sa întors în oraș!

Cel care se numea Squint a trecut în spatele barului, și a început să servească băuturile. Toți au coborât de pe cai, să poată bea mai ușor, iar Hawkins mi-a spus să iau caii, și să-i leg la raft.

Am făcut-o, și când m-am întors, îl târau pe şerif din camera în care se ascundea, și l-au pus să mănânce hârtia pe care Hawkins o rupsese de pe perete. Era un om gras, cu un cap chel, și o burtă ca o oală, îi luaseră arma, pe care nu încercase să o folosească.

— Un exemplu bun o să fii! spuse Hawkins înfricoșător și-și lipi ţeava pistolului între ochii șerifului. Ar trebui să te împușc! Încercați să persecutați oameni cinstiți! Încercați să zdrobiți libertatea umană

sub pumnul legilor opresive! Șerif! Bah! Te implorăm! El ia scos steaua lui Clanton. Tu nu ești şerif eşti un iepure.

Clanton îl îndreptă spre ușă, trăgând cu pistolul, iar şeriful parcă juca acompaniat de pintenii de la cizme.

— Sunt mizerabili, aceşti coioți! zise Hawkins, în timp ce arunca sticla prin cel mai apropiat geam de sticlă. Șerifule! Hei! El a privit în jur până când m-a văzut.

Apoi a rânjit ca un lup și a zis:

— Vino aici! Te-am făcut șeriful din Smokeville! Îmi prinse insigna pe cămașa mea, și toată lumea traseră cu pistoalele prin acoperiș.

L-am întrebat:

— Nu am fost niciodată șerif. Ce ar trebui să fac?

— Primul lucru este să oferi băutură pentru cei prezenţi, spuse Red.

Am zis iar:

— Nu am decât un dolar.

Hawkins îmi răspunse:

— Nu fi prost. Nici unul dintre oamenii mei nu plătește vreodată nimic din ceea ce primesc în Smokeville. Am un buzunar plin de bani chiar acum, dar nu voi plătii nimic din ei, nu-i așa?

Așa că am spus:

— Bine, atunci băuturile sunt de la mine.

Și toată lumea a strigat, și au tras în oglinda din spatele barului iar eu nu puteam decât să privesc. După un timp, s-au împrăștiat pe stradă, unii în alte saloane, și alții într-o sală de dans.

Așa că am luat calul fratelui Bill, şi l-am dus grajd spunând grăjdarului de acolo să aibă grijă de el.

Se uită la insigna mea foarte curios, dar a spus că o va face.

Dar mă hotărâi să-l întreb:

— Înțeleg că nici unul dintre oamenii lui Hawkins nu trebuie să plătească pentru nimic în Smokeville. Este corect?

A scuturat din cap, și a spus că domnul Hawkins avea un credit permanent şi nimeni nu a avut curajul să-l acuze pentru nimic, iar cei care au încercat, acum nu mai sunt în țara celor vii.

* * * * *

Păi, mi-a părut foarte ciudat, dar Papa mi-a spus odată că atunci când voi pleca din Texas, voi vedea că oamenii din alte părți aveau

obiceiuri diferite. Așa că m-am întors pe stradă. Banda lui Hawkins dezlănţuise iadul și foarte puțini erau prezenți. N-am văzut niciodată oameni așa de speriaţi de cinci bărbați în viața mea. Am văzut un hotel spre capătul de est al străzii, îmi era foame şi am intrat. Era o cantină groaznică.

Aș fi bătut în retragere, dar o femeie m-a văzut, deveni cam palidă și mă întrebă:

— Ce-ce doreşti?

Așa că mi-am scos pălăria și i-am spus:

— Aș vrea o friptură… și ce mai aveţi, vă rog, doamnă.

Așa că m-am fâstâcit, iar ea plecă să facă cele solicitate de mine. Se întoarse, se uită la mine destul de îngrijorată și mă întrebă:

— Cât timp bărbații cu care aţi venit, vor să rămână în Smokeville?

I-am spus că bărbaţii vor rămâne până când va dispărea tot whisky-ul, care nu ar fi mult timp la viteza şi cantitatea pe care o beau acum, și o întrebai:

— Ești străină, nu-i așa, domnișoară?

Și ea zice:

— De ce întrebi?

— Ei bine, zic eu, nu am auzit niciodată pe nimeni să vorbească așa de frumos.

— Sunt din New York, spune ea.

— Unde este oraşul?

— Este departe în Est.

— Oh, zic eu, trebuie să fie ceva pe altă parte a Guadalupei.

Pur și simplu își ridică suspinul și-și scutură capul, de parcă dorea să se întoarcă acolo, și tocmai atunci veni un bătrân, supărat, se aşează pe un scaun, suspină, şi privi în jos la bocanci.

— Nu mai am nimic, domnișoară Joan. Au luat ultima bucată de carne noaptea trecută. Tot au luat de la ferma mea, Bill Hawkins cu oamenii lui.

Fata se întoarse palidă și șopti:

— Pentru numele celui de sus, fii atent, domnule Garfield, acesta este unul dintre oamenii lui Hawkins, care stă chiar acolo!

Se întoarse și mă văzu și, de asemenea, deveni palid, mușchii feţei lui îi tremurau, dar se ridică, se apropie și mi-a spus:

— Ei bine, am vrut să spun ceea ce am spus, și nu iau cele spuse înapoi. Bill Hawkins este un hoț, și toți oamenii lui sunt hoți, păcat că

respiră aerul împreună cu noi! Toată lumea din acest oraş ştie că sunt hoţi, doar că sunt prea înfricoşaţi să spună ceva! Acum, du-te şi spune-mă! Tu şi această bandă de hoţi m-aţi furat, şi m-aţi ruinat nu mai am decât moartea. Ei bine, ce ai de gând să faci?

— Am venit să mănânc aici, dacă pot să renunț la piersici, dacă îmi vei da drumul, am spus, iar el și domnișoara Joan păreau uimiți, iar el plecă necăjit și mormăind în barbă, şi-mi păru rău pentru el.

Când am revenit din gândurile mele, întrebai:

— Cât îți datorez, doamnă?

Arăta ca și cum tocmai văzuse o fantomă și spuse:

— Ce ai spus?

— Cât am de plată, te rog, doamnă, am spus eu.

Ea spuse:

— N-am auzit niciodată ca unul dintre oamenii lui Hawkins să plătească ceva, dar este un dolar, dacă nu glumiți.

Mi-am dat dolarul, și tocmai atunci cineva a tras cu pistolul afară. A intrat omul lui Hawkins, Curly. Era beat și a început să tragă cu pistolul în acoperiș strigând:

— Vreau ceva de mâncare și grăbește-te!

Bătrânul Garfield deveni alb ca varul, îşi strânse pumnii, ca și cum ar fi dorit să lovească pe cineva, iar domnișoara Joan sa uitat speriată și a început să mă fixeze pe mine.

Curly mi-a văzut și a băgat-o:

— Dar, șerifule, tu cocoșul din Texas! Ha! Ha! Ha! Ai fost cel mai amuzant om întâlnit vreodată!

Când fata se întoarse cu mâncarea o prinse de mână şi-i spuse:

— Dă-mi repede un sărut, târfo!

Ea zise, repede și speriată:

— Lasă-mă să plec! Te rog, dă-mi drumul!

* * * *

L-am privit și am spus:

— Ce vrei să araţi prin astfel de acțiuni? N-am vrut niciodată să văd astfel de gunoaie în viața mea! D-ăi drumul şi du-te la gaşca ta!

— Da ce dracu te bagi tu, ticălosule din Texas? strigă el, atingând pistolul. Nu pune mâna pe armă că te spulber, că nu te mai cunoaşte nimeni.

Am sărit brusc şi l-am lovit în cap cu pistolul, a căzut pe podea, a

încercat de câteva ori să se ridice, și a căzut din nou jos. L-am tras la ușa din spate, și l-am aruncat pe trepte. A căzut, cu capul într-o cutie de gunoi, vărsând şi împrăștiind gunoiul peste tot. A rămas aşezat, acolo pe gunoi, care era locul potrivit pentru el, ca o cloşcă pe ouă.

— Papa mi-a spus că alte locuri sunt diferite de Texas, spun eu cu fermitate, dar nu am avut niciodată idee că erau atât de diferite.

— Mă obişnuiesc, spune ea cu un râs destul de forţat. Oamenii care locuiesc aici sunt oameni buni, dar de fiecare dată când Hawkins și gașca lui intră în oraș, am parte de lucruri pe care le-ai văzut.

— Cum de ai venit aici în primul rând? am întrebat-o, pentru că mi se părea că trebuie să fii una dintre călugăriţele din Est de care am auzit.

— Am obosit să fiu sclavă într-un oraș, a spus ea. Mi-am salvat banii și am venit în Occident. Când am ajuns la Denver, am citit într-un ziar despre un bărbat care oferea un restaurant de vânzare în Smokeville, New Mexico. Am venit aici și am plătit fiecare bănuț pe care l-am avut. A fost bine, până când Hawkins și gașca lui au început să terorizeze orașul.

— Am hotărât să-l cumpăr eu, spuse îngrijorat bătrânul Garfield. Eu eram bucătar înainte de a intra în afacerea cu bovine. O reşedinţă în Smokeville pentru anii mei de bătrâneţe, era ideea mea, până când a venit Hawkins cu banda lui. Acum nu mai pot strânge banii. Hawkins mia furat tot. Cu cinci sute îl pot cumpăra, dar nu-i am şi eu nu pot face rost de ei.

— Cinci sute mă vor scoate din locul ăsta, și mă întorc înapoi într-o țară civilizată, a spus domnișoara Joan, suspinând.

M-am jenat pentru că întotdeauna mă face să mă simt rău, să văd o femeie plângând. Mă simt ca un vinovat, chiar dacă nu este vina mea. M-am uitat în jos, și ochii sau oprit pe insigna pe care Hawkins o fixase pe cămașa mea.

— Așteaptă aici! am spus brusc, l-am luat pe bătrânul Garfield și l-am împins într-un scaun. Rămâneţi aici până mă întorc, le spusei eu. Să nu plecați. Mă voi întoarce imediat.

În timp ce ieșisem pe ușa din față, Curly venea din spatele clădirii cu coji de ou în cap şi în urechi și plin de gunoi mormăind ceva despre ceasurile cu cuc, și încercă să ridice pistolul când mă văzu. Așa că l-am lovit bine sub maxilar, și l-am împins sub jgheabul de cai. Am auzit o armă care trăgea în salonul Eagle, care era cam la o casă de la

vest de restaurant, m-am îndreptat acolo și am intrat. Destul de sigur, Bill Hawkins se plimba simţindu-se puternic, amuzându-se să tragă în sticlele cu băuturi de pe rafturile din spatele barului.

— Unde sunt ceilalți? am întrebat eu.

— În barul spaniol de la capătul de vest al orașului, a spus el.

— Ce-i cu tine?

— Nimic, spun eu.

— Ei bine, spune el, mă duc la restaurant, și-i pun să-mi gătească ceva.

— Îmi este foame.

— Cred că asta este scopul meu, îi zic eu.

A sărit ca și cum a fost înjunghiat și încurcat mă întrebă:

— Ce vrei să spui, cu scopul? strigă el.

— Să te duci înapoi în Texas?

— Nu vreau să aud nimic despre Texas. Dacă m-ai spui „Texas” doar o dată, o să-ți iau sufletul.

— Bine, am spus, dar pariez că nu poți scrie inițialele în acea oglindă din spatele barului cu șase focuri.

— Huh! a mormăit el, și a început să ridice ambele mâini.

— Pentru ce ai renunțat? am întrebat.

— Armele mele sunt descărcate, a spus el. Trebuie să le reîncarc.

— Nu, nu vei face asta, zic eu, împingându-mi arma din dreapta în burta lui. Aruncaţi fiarele alea goale!

Părea atât de surprins ca și cum o fantomă ar fi coborât de pe perete și l-ar fi bătut.

— Ce vrei să spui? Aici e ideea unei glume?

— Aruncați armele și ridică mâinile alea, am poruncit.

Faţa lui sa colorat în violet, dar a făcut-o, apoi a ridicat brusc mâinile să mă lovească, dar l-am lovit cu pistolul peste mâna stângă, înainte să mă lovească. Era alb la faţă și tremura de furie.

— Te arestez pentru distrugerea liniştii, am spus eu.

— Ce vrei să spui, mă arestați? Nu ești șerif!

— Ba eu sunt, am spus eu. Uite steaua aici. Este o lege împotriva tragerilor în oglinzile salonului. Te găsesc vinovat de multe, și te amendez.

— Cu cât mă amendați? întrebă el.

— Cât de mult ai primit? am întrebat eu.

— Nu am făcut afaceri cu nimeni! urlă el.

Așa că l-am făcut să se întoarcă cu mâinile în aer, și am deschis buzunarul de la șold care era atât de mare, că putea sufoca o vacă.

— Aceşti bani de aici, am spus, sunt banii pe care i-ai obținut de la vânzarea viteilor pe care i-ai furat de la Garfield. Știu, din remarcile pe care oamenii tăi le-au spus, în timp ce veneam spre Smokeville. Stați liniștit în timp ce număr, și nu încercați să faceţi ceva necugetat...

Așa că l-am ținut sub control cu pistolul într-o mână, și am numărat banii cu cealaltă. Era o muncă lentă, pentru că nu am văzut niciodată atât de mulți bani. În cele din urmă am anunțat:

— Te-am amendat cu cinci sute de dolari. Aici este restul, pe care ţi-l dau înapoi – un dolar și cincisprezece cenți.

— Tu hoțule! strigă el.

— Tu, banditule! Jaf! Îți voi lua viața pentru asta.

— Asta dacă vei scăpa, zic eu. Mă duc să te închid în închisoare pentru noapte. Nu te pot lăsa să pleci, decât după ce am plecat eu. Dacă aș vrea să te las să pleci acum, probabil că aș avea probleme cu tine, înainte de a putea să plec din oraș.

— Tu ai face asta! a afirmat el însuși cu speranţă.

— Și fiindcă sunt un om pașnic, zic eu, mișcă-te tu în faţă şi eu în spate, fiindcă cu tine trebuie să iau aici măsuri de precauție. Dacă nu mergi liniştit, încercând ceva care nu-mi place, înainte de a face acel, ceva, îţi împrăştii resturi din tine de-a lungul podelei.

* * * * *

Închisoarea era la o mică distanță în spatele magazinelor. L-am îndreptat spre ușa din spate, iar agitația lui era ceva teribil la fiecare pas. Închisoarea era mică, o clădire cu o cameră, și un om gras dormea la umbră. Îi dau o lovitură, să-l trezesc.

El și-a aruncat mâinile în sus și a strigat:

— Nu trageți! Cheia este pe cuiul de lângă ușă! spuse înainte să-și deschidă ochii.

Când m-a văzut pe mine, și pe prizonierul meu, maxilarul era să-i cadă jos.

— Tu păzeşti închisoarea? am întrebat eu.

— Sunt Reynolds, omul lui Clanton, spuse el cu voce mică.

— Ei bine, spun eu, închideți ușa. Avem un prizonier.

— Stai puțin, spuse el. Nu e Bill Hawkins?

— Sigur că este, am spus cu nerăbdare.

— Şi care este problema, ce vrei?

— Dar, înţelege! spune el. Nu îl poţi închide pe Bill Hawkins!

— Vrei să deschizi ușa, și să te oprești din discuţii fără rost? Vrei să te închid şi pe tine pentru obstrucționarea justiției?

El se agită la vorbele mele, dar nu aşa tare cât era spaima faţă de Hawkins.

— Ne va costa asta viaţa.

— Și asta nu este o minciună! zise Hawkins cu amărăciune.

Dar nu aveam nici chef nici timp, să fiu atent la amenințările lui oribile. I-am spus lui Reynolds să-l protejeze, și să nu-l lase să iasă până dimineața următoare, în nici un fel. Apoi m-am îndreptat înapoi spre restaurant. Zgomotele de veselie se auzeau din barul spaniol, de la capătul de vest al străzii, și am ştiut că oamenii lui Hawkins erau încă acolo.

* * * * *

Când am ajuns la restaurant, domnișoara Joan și bătrânul Garfield încă erau aşezaţi acolo unde i-am pus când am plecat. Am împins punga cu banii pe care-i luasem de la Hawkins în mâinile bătrânului Garfield și i-am spus:

— Numără-i!

El părea uluit, dar a făcut gestul mecanic întrebând:

— Cât este aici?

— Chiar, cinci sute de dolari, se miră el.

— Aveţi dreptate, am spus, în timp ce îmi scutura mâinile, și mă adresai domnișoarei Joan. Bătrânul Garfield este acum proprietarul acestui restaurant. Ai aici destui bani pentru a te întoarce în est.

— Dar nu înțeleg, zise domnișoara Joan, cam uluită. A cui sunt banii?

— Acum sunt ai tăi, am spus.

— Stați așa, zise bătrânul Garfield. Nu sunt aceste pistoale cu plesele de fildeș, ale lui Bill Hawkins, pe care le porţi la centura?

— Uh-huh, spun eu, punându-le pe tejghea. De ce?

Se ridică palid, iar mușchii feţei îi tremurau.

— Sunt banii lui Hawkins? şopti el. L-ai ucis?

— Nu, spun eu. Nu l-am ucis. E în casa închisorii. Și nu erau banii lui. Credea că sunt ai lui.

— Încă nu sunt pregătit ca să mor, şopti bătrânul Garfield. Știam că trebuie să fie o capcană în asta. Sunteți tânăr, nu-ți dați seama că atunci când Hawkins scapă din închisoare, și mă găsește că am propriul meu restaurant, el va spune că eu te-am pus să-i furi? Știe că nu am bani.

— Ai vrut să faci un bine, și eu sunt profund recunoscător, dar mi-ai pus gâtul meu în vârstă într-o praștie. Ăsta mă va scoate şi din cavou, și mă va umple cu plumbi.

— Și eu! strigă domnișoara Joan, schimbând culoarea feţei. Dar mie, ce-mi va face?

M-am jenat și mi-am atins centura.

— Îmi pare rău, am zis cu un gust amar în gură, Papa avea dreptate. Tot ceea ce fac este greșit.

Reynolds se strecură în încăpere, cu capul plin de sânge.

— Fugiţi, toată lumea! Le transmise el. Hawkins este afară! El a smuls barele de la cuşcă cu mâinile goale, m-a lovit în cap cu una, mi-a luat arma, și sa îndreptat spre barul spaniol să-și cheme oamenii și să se răzbune pe voi şi pe oraş! A zis că va arde orașul, și va ucide pe fiecare om din el!

Bătrânul, Garfield era atât de disperat, că nu ştia încotro să meargă, iar domnișoara Joan stătea în spatele tejghelei lângă un geam.

— Luați-o pe dealuri, spuse Reynolds. Clanton se ascunde şi el undeva acolo și…

— Păi dacă-i aşa rămâneţi toţi aici, zisei eu. Sunt şeriful din orașul ăsta, și datoria mea este să-i apăr pe cetățeni. Mă ridicai și mă îndreptai spre ieşirea din spate.

* * * * *

Ieşii pe ușa din, și m-am întors spre vest. Pe măsură ce treceam de colțul clădirii, am observat pe Curly care mai era aşezat în locul în care l-am aranjat, dar observai că nu mai dă semne de viață.

Fugii prin spatele clădirilor, evitând să fiu văzut când treceam prin golul dintre ele. Barul spaniol se afla pe aceeaşi parte a străzii cu restaurantul, aşa că nu trebuia să traversez strada pentru a ajunge la el. Evident, vorba despre masacrul iminent ar fi trebuit să se răspândească, pentru că orașul era perfect liniștit dar tensionat, cu excepția zgomotului care se auzea din barul spaniol, unde, evident,

bandiții îndrăzneți se pregăteau de răzbunare și blasfemie pentru uciderea cu ridicata.

M-am dus la ușa din spate, și intrai în salon înainte să se aştepte, cu o armă în fiecare mână. Toți cei de la bar se întoarseră spre mine, și mă priveau ca pe o fantomă, cu gurile căscate – erau Red, Squint și Arizona. Hawkins nu era acolo. L-am auzit pe stradă strigând după Curly.

— Nu mișcaţi, doar dacă vreţi să aveţi nişte găuri frumoase, i-am avertizat eu.

Dar, de parcă observația mea ar fi fost o avertizare de declanșare a unei explozii, toți au strigat și au vrut să pună mâna pe armele lor.

Am văzut că Red vrea să scoată arma după cum se poziţiona, l-am lăsat să-şi facă iluzii, şi am tras în momentul când era cu arma în mână. Sa prăbuşit ca şi fulgerat, lovit în frunte. Squint a tras o singură lovitură, care mi-a ciupit urechea înainte să-i perforez anatomia în trei locuri importante. Sa prăbuşit şi el. Arizona m-a ratat cu arma din stânga, dar mi-a plantat un glonţ în coapsă cu dreapta, înainte de al transforma pe el în fantomă, glonţul fierbinte dovedindu-se mai tare decât craniul său. Era mai scurt și căzu mort, încet, de parcă se pregătea de culcare. Și, chiar când Arizona, cădea, Hawkins a intrat pe ușă cu arma lui Reynolds în mână.

Era oricum mare ca o casă, și părea chiar mai mare prin fumul de la focul pistoalelor, cu ochii în flăcări și mușchii încordaţi. El a strigat, şi în acelaşi timp am tras simultan. Glonțul lui sa oprit în umărul meu, drept, iar al meu ia aruncat pistolul din mâna stângă împreună cu un deget. Strigă ca un nebun, și sării într-un plonjon spre mine cu mâinile goale. Am plantat ultimele trei gloanțe ale celeilalte arme în diverse părți ale carcasei sale, așa cum era în acel moment, care l-au scuturat la fiecare intrare a glontelui. Ultima împușcătură a intrat în burta lui atât de aproape de mine, încât pulberea i-a ars cămașa. Orice alt om pe care l-am împușcat în felul ăsta, sa aplecat și a căzut, dar acest nou grizzly mexican a scos un strigăt înfuriat, a smuls pistolul din mâna mea, şi a căzut peste mine, de sau scuturat şi creierii din capul meu.

Ne-am rostogolit de-a lungul podelei plină de sânge, sărind peste cadavre, scaune și mese, lovindu-ne reciproc, ca la un meci de box. Deodată se oprii, mă privii surprins, deschise gura să zică cava, dar nu dădu drumul decât la un val de sânge, se ridică drept şi se prăbuşi ca un lemn în pădure. Nu puteam să cred că am câștigat. Am început să

cred că nu voi putea să-l termin. Mă lăsai pe un scaun, ștergându-mi sângele care îmi intra în ochi, şi privii spre uşa restaurantului. Cetățenii din Smokeville mă priveau din uşa din spate, surprinşi şi cu uimire. Bătrânul Garfield și domnișoara Joan, şeriful Clanton şi Reynolds și mulți alții.

— Bravo! strigă Clanton, cu ochii sălbatici. Aţi rezolvat lucrurile.

— Cred că vreți această insignă, spusei obosit şi cu tristețe, luând-o de pe cămașa mea.

El o respinse cu mâna tremurândă.

— Nu, tu o păstrezi! spuse el. Cred că Smokeville are acum un adevărat şerif, în sfârșit, aşa cum a dorit! Ce spuneţi, oameni buni?

— Da, au strigat cu toţii.

— Păstrați insigna și fiți şeriful nostru!

— Nu, am spus eu, trist şi preocupat de gânduri. Nu este jocul meu. M-am amestecat pentru ai ajuta pe niște oameni. Țineți acei bani, domnișoară Joan, și țineți restaurantul, domnule Garfield. Banii sunt dreptul vostru. Eu nu sunt un șerif. Apreciez mult încrederea, dar vă rog, dacă ați fi atât de amabili, să-mi scoateţi acest plumb din mine, și să-mi coaceți scalpul de pe craniul meu în nouă sau zece locuri, după care voi porni la drum. Trebuie să mă duc în California. Papa m-a rugat să fac asta.

— Dar de ce vrei să pleci? întrebară ei cu uimire.

— Îmi este dor de casă, zisei eu uitându-mă la hainele murdare de sânge. Îmi amintesc atât de mult de Knife River, din Texas!